

Ce ascund *Costumele?*

Lăudabilă și încântătoare inițiativa lui Dan Puric (scenariu și regie) de a crea spectacolul **Costumele!**...

Încântătoare prin revărsarea de culoare, tinerețe, ritm, vivacitate, și lăudabilă datorită posibilității pe care le-o oferă tinerilor și chiar foarte tinerilor actori - mă refer la cei care urmează încă "noviciatul" Casandrei - de a avea experiența întâlnirii cu publicul, mai exigent, al unui important teatru bucureștean. Este șansa lucrului cu Dan Puric, cu coregrafa Malou losif, cu specialistul în step Bobby Rubenstein la un spectacol de teatru-dans, cea a exercițiului mișcării și pantomimei, a receptării musculare a muzicii și șansa fiecăruia de a

descoperi sau redescoperi în sine coarda unei altfel de sensibilități artistice.

La aceasta din urmă face apel - și în cazul spectatorilor - lumea "costumelor". În fiecare seară de reprezentație se aud aplauze zgomotoase, iar pe chipurile celor din sală, indiferent de vârstă, se poate citi emoție, mirare, surâs...

În fond, de ce place? Prin muzică, mișcare și culoare ideile scenariului au ajuns ușor și rapid la sufletele și conștiințele celor prezenți. O senzație este înlocuită precipitat de o alta, lăsându-ți impresia că treptat le uiți și le pierzi. Dar în final, când "parada" costumelor, a perioadelor și visurilor omenirii se încheie, rămâi cu senti-

mentul adânc resimțit că ai trecut tu prin tine însuși, prin propria-ți disponibilitate de a trăi. Căci aparenta încremenire a unor costume de teatru, pline de praf, ascunde de fapt viața. Viața personajelor închipuite de un autor oarecare, dar care se dovedește a fi parte posibilă a propriei noastre vieți.

În scenografia Irinei Solomon și a lui Dragoș Buhagiar, tinerii interpreți, cu prospețimea mișcării în situații adesea amuzante, îți readuc zâmbetul clipei. Dar în privirea lor interogativă din final persistă parcă întrebarea: oare suntem doar simple manechine în decorul de teatru al lumii?

Alina Mang
Teatrologie anul III

Un regizor - două crime

Opțiunea lui Vlad Mugur pentru a pune în scenă **Crima din strada Lourcine** de Labiche atât la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, cât și la Teatrul Maghiar de Stat din Cluj poate fi o soluție împăciuitoare: și românul, și maghiarul au din când în când nevoie

de râs și voie-bună, iar o desprindere de problemele cotidiene le-o poate da maestrul vodevilului - Labiche. Însă repetiția a lăsat mereu o ușoară insatisfacție.

Crima din strada Lourcine este un produs de certă calitate - transportat. Acțiunea se petrece într-un unic cadru, cu posibilități de acces din toate

părțile (se intră, la un moment dat, și prin gura șemineului), și atmosferă mic-burgheză dominată de fotografiile sepia de familie. Comedia e mai accentuată în varianta clujeană, unde Bogdán Zsolt (Lenglumé) imprimă întregului spectacol o pronunțată notă de horror și mister. La Piatra Neamț, Claudiu Bleonț - în același rol - participă fizionomic cu prea multă râvnă, diluând atmosfera detectivistică a piesei.

Apariția finală a instrumentiștilor cu măști morbide - care la Cluj putea fi interpretată ca adevărate a tuturor temerilor lui Lenglumé, în tot cazul ca permanentă planare a necazurilor - în acord cu aerul de suspans al întregului spectacol, la Piatra Neamț e percepută ca o simplă și îndătinată ieșire la rampă, cel mult ca o prelungire a chefului din ajun.

Daria Dimiu
Teatrologie anul IV

Crima... lui Vlad Mugur la Cluj

foto: Makara Lelkel